

Nd.

188. Frumvarp til laga

[138. mál]

um sérstakan skatt á skrifstofu- og verslunarhúsnæði.

(Lagt fyrir Alþingi á 100. löggjafarþingi 1978.)

1. gr.

Eigendur skrifstofuhúsnæðis og verslunarhúsnæðis skulu á árinu 1979 greiða sérstakan eignarskatt til ríkissjóðs og reiknast hann af fasteignamatsverði þessara eigna eins og það var í árslok 1978.

2. gr.

Skattskyldan hvílir á þeim aðilum sem skattskyldir eru samkvæmt ákvæðum I kafla laga nr. 68/1971 um tekjuskatt og eignarskatt með síðari breytingum og auk þess á bönkum og innlánsstofnunum.

3. gr.

Stofn til sérstaks eignarskatts skal vera fasteignamatsverð í árslok 1978 á því húsnæði sem nýtt er til skrifstofu- eða verslunarrekstrar ásamt tilheyrandi lóð, enda þótt um leigulóð sé að ræða, þó að frádregnu afgjaldskvaðarverðmæti leigulóðar sem skal telja sem stofn hjá eiganda hennar.

Ef fasteignamatsverð er ekki fyrir hendi skal miða við kostnaðar- eða kaupverð eignar eða áætlað fasteignamatsverð.

4. gr.

Við ákvörðun á því hvaða eignir myndi stofn til sérstaks eignarskatts skal miða við raunverulega notkun fasteignanna í árslok 1978.

Sé sama eignin notuð undir skrifstofu eða verslun en einnig aðra starfsemi skal við ákvörðun á skattstofni skipta eigninni í hlutfalli við rúmmál, þó þannig að sé 75% rúmmáls hennar eða meira notað til annarrar starfsemi en verslunar- og skrifstofurekstrar skal verðmæti hennar undanþegið sérstökum eignarskatti.

5. gr.

Með skattframtali fyrir gjaldárið 1979 skal fylgja skrá yfir eignir þær sem falla undir lög þessi ásamt upplýsingum um heildarfasteignamatsverð eða eftir atvikum kostnaðarverð þeirra í árslok 1978. Enn fremur skal skrá þar upplýsingar um notkun þeirra, svo og upplýsingar um rúmmál þeirra eigna sem um er getið í 2. mgr. 4. gr.

Þeir aðilar sem skattskyldir eru skv. 2. gr. laga þessara en undanþegnir eru tekju- og eignarskatti skulu skila skrá m skv. 1. mgr. til skattstjóra viðkomandi umdæmis fyrir 1. mars 1979.

6. gr.

Sérstakur eignarskattur skal nema 1,4% af skattstofni skv. 3. grein. Skattinn skal leggja á í heilum þúsundum króna þannig að lægri fjárhæð en 1 000 kr. sé sleppt.

Sérstakan eignarskatt sem ekki nær 10 000 kr. skal fella niður við álagningu.

7. gr.

Ákvæði V-VIII kafla laga nr. 68/1971 um tekjuskatt og eignarskatt með síðari breytingum skulu gilda um álagningu og innheimtu sérstaks eignarskatts eftir því sem við á.

8. gr.

Ráðherra er heimilt að kveða nánar á um framkvæmd laga þessara með reglugerð.

9. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi og skulu koma til framkvæmda við álagningu gjalda á árinu 1979.

Athugasemdir við lagafrumvarp þetta.

Með frumvarpi þessu er lagt til að á árinu 1979 verði lagður sérstakur skattur á skrifstofu- og verslunarhúsnæði er nemi 1,4% af fasteignamatsverði þessa húsnæðis. Er áætlað að tekjur ríkissjóðs af þessum sérstaka eignarskatti nemi 550 milljónum kr.

Í athugasemdum við frumvarp um tímabundnar ráðstafanir til viðnáms gegn verðbólgu var frá því greint að breytingar í fjárfestingarmálum væru í undirbúningi og gert væri ráð fyrir því að fjárfestingu yrði beint frá verslunar- og skrifstofubýggingum. Frumvarp það sem hér er flutt er einn liður í framkvæmd þessarar stefnu.

Athugasemdir við einstakar greinar.

Um 1. gr.

Í skattarétti liggur fyrir allskýr skilgreining á því hvað teljist verslunarhúsnæði og skrifstofuhúsnæði. Í þessu sambandi skal þó bent á að skv. 2. tl. A-liðar og 3. tl. 1. mgr. C-liðar 1. mgr. 15. gr. laga nr. 68/1971 er skylt að fyrna byggingar og önnur mannvirki sem notaðar eru í atvinnurekstri. Fyrningin er þáttur í rekstrarútgjöldum skattaðila, sbr. A-lið 11. gr. laga nr. 68/1971. Í A-lið 1. mgr. 1. gr. reglugerðar nr. 257/1974 er skrifstofu- og verslunarhúsnæði fært til sama fyrningarflokks og er skattaðilum skylt samkvæmt skattalögum að sérgreina slíkar eignir í skattframtali, ársreiðningum eða öðrum skattgögnum.

Um 2. gr.

Grein þessi þarfnast ekki skýringa.

Um 3. gr.

Hér kemur fram í 1. mgr. sú meginregla að raunveruleg notkun eigna skeri úr um það hvort þær teljist til skattstofns eða ekki.

Lög nr. 96/1976 um skráningu og mat fasteigna áskilja að haldnar séu ítarlegar skrár um flestar fasteignir í landinu. Í skránum er m. a. tilgreind notkun eða ætluð notkun húsbýgginga og annarra mannvirkja. Við ákvörðun á stofni sérstaks eignarskatts verður því unnt að styðjast við notkunarskráningu í fasteignamati. Jafnframt verður við ákvörðun á stofni að hafa hliðsjón af því eftir hvaða reglum eignir hafa verið fyrndar, sbr. um 1. gr. hér að framan.

Um 4. gr.

Í 2. mgr. eru settar fram reglur um ákvörðun skattstofns þegar eign, sem skráð er sem ein óskipt heild í fasteignarskrám, er notuð við mismunandi starfsemi. E. t. v. er eðlilegra að miða við einhver ákveðin stærðarmörk á verslunar- eða skrifstofuhúsnæðinu sjálfu, fremur en hundradshluta þess í óskiptri eign, sem að sjálfsögðu geta verið mjög misstórir. Sú aðferð sem hér er valin svipar þó til ákvæða um skiptingu eigna milli fyrningarflokka samkvæmt skattalögum.

Um 5. gr.

Meginforsenda þess að unnt sé að framkvæma álagningu sem þá er frumvarp þetta gerir ráð fyrir er sú að greinargóðar upplýsingar, sundurliðanir, gögn og skýringar liggja fyrir frá skattaðilum sjálfum. Gera má ráð fyrir að sérstakt eyðublað verði í þessu skyni útbúið fyrir þá sem skattskyldir eru samkvæmt frumvarpi þessu. Útfyllt eyðublað yrði síðan fylgiskjal með skattframtali viðkomandi skattaðila.

Um 6. gr.

Grein þessi þarfnast ekki skýringa. Þó skal þess getið að lágmark það sem 2. mgr. gerir ráð fyrir er sett í því skyni að ekki komi til skattgreiðslu ef um er að ræða minni háttar verslanir eða skrifstofur.

Um 7.—9. gr.

Greinar þessar þarfnast ekki skýringa.